

Sygnatura akt I C 1578/15

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. we W.

o ochronę praw autorskich

I zobowiązać stronę pozwaną (...) sp. z o.o. we W. do udzielenia stronie powodowej Stowarzyszeniu (...) w W., w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego, informacji i wskazania:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

b) informacji o sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających w/w filmy w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 roku, w szczególności poprzez dołączenie w/w nośników do czasopism lub gazet,

c) informacji o wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

d) informacji o wpływach pozwanego związanych z rozpowszechnianiem gazety (...) wraz z nośnikiem obrazu i dźwięku lub bez takiego nośnika, w szczególności z tytułu zamieszczania reklam, sponsoringu, bartelu, artykułów o charakterze promocyjnym i innych wpływach pozwanego, bez względu na sposób opłacenia zamieszczenia takich tekstów i bez względu na to, kto był ich autorem;

II. w pozostałym zakresie roszczenie informacyjne oddalić.

Sygn. akt I C 1578/15

UZASADNIENIE

Powód Stowarzyszenie (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. we W. z pozwem, w którym wniósł o:

1) zasądzenie od pozwanego 68.856,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 21.02.2011 r. do dnia zapłaty, jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji utworów muzycznych poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” oraz „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w załączniku (...) do pozwu;

2) zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych do udzielenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego informacji o:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...) pt.: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)” dołączonych do gazety (...) w dniach 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 03.04.2009 r., 10.04.2009 r.,

b) cen detalicznych, po jakich sprzedawane były gazety wskazane powyżej w tych dniach, do których dołączono nośniki zawierające wskazane bajki z serii (...),

c) cen detalicznych, po jakich sprzedawane były te gazety w tych dniach, do których nie były dołączone w/w nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...),

d) informacji o sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających powyższe bajki z serii (...), innych niż poprzez dołączenie do gazety (...) we wskazanych powyżej dniach, w szczególności dołączenia w/w nośników do innych czasopism lub gazet,

e) informacji o sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających bajki z serii (...) pt.: „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, „(...) (...)”, (...), „(...)”, „(...)”, (...), „(...)”, innych niż poprzez dołączenie do gazety (...) w dniach: 16.01.2009 r., 23.01.2009 r., 30.01.2009 r., 06.02.2009 r., 13.02.2009 r., 20.02.2009 r., 27.02.2009 r., 06.03.2009 r., w szczególności dołączenia w/w nośników do innych gazet lub czasopism,

f) informacji o wpływach pozwanego związanych z rozpowszechnianiem gazety (...)

(...), w szczególności z tytułu zamieszczania reklam, sponsoringu, bartelu, artykułów o charakterze promocyjnym bez względu na sposób opłacenia zamieszczenia takich tekstów i bez względu na to, kto był ich autorem,

g) informacji o innych wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem spornych gazet z nośnikami i nośników,

3) obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Powód domagał się wydania wyroku częściowego w odniesieniu do zawartego w punkcie drugim pozwu żądania obejmującego zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że twórcy utworów literackich i muzycznych stworzonych do utworu audiowizualnego uprawnieni są do stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukowania utworu audiowizualnego. Stosownie do art. 70 ust. 3 pr. aut. korzystający z utworu audiowizualnego wypłaca wynagrodzenie za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Powód jest taką organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów, w tym słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, w szczególności na polach eksploatacji takich jak utrwalanie, zwielokrotnianie i wprowadzenie do obrotu.

Powód podniósł, że pozwany w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. reprodukował i wprowadzał do obrotu nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy pt. „(...)” i „(...)”, a także nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy wyszczególnione w załączniku (...) pozwu. Pomimo ustawowego obowiązku pozwany nie uregulował należnego twórcom wynagrodzenia z tytułu zwielokrotniania i wprowadzenia do obrotu utworów muzycznych należących do repertuaru powoda, stworzonych lub wykorzystanych w utworach audiowizualnych, o których mowa powyżej.

Powód wskazał, że wynagrodzenie autorskie dochodzone w punkcie 1 pozwu objęte notą księgową z dnia 1.12.2009 r. stanowi stosowne wynagrodzenie z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru poprzez reprodukowanie i wprowadzenie do obrotu nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy (...) i „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w raportach tłoczni płyt wskazanych w załączniku (...) pozwu. Wynagrodzenie to naliczone zostało za warstwę muzyczną filmów i bajek, na podstawie informacji o dokonywanych na zlecenie pozwanego zwielokrotnieniach nośników dźwięku i obrazu w tłoczniach płyt zgodnie z ryczałtem za 1 egzemplarz płyty, obowiązującym od dnia 1.04.2006 r. do 31.12.2008 r. Pozwany

był wielokrotnie wzywany do zapłaty należności będącej przedmiotem postępowania. Wezwania nie przyniosły jakiegokolwiek rezultatu. Należność wynikająca z noty księgowej nr (...) nie została uregulowana.

Dalej powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwany w okresie od 16.01.2009 r. do 10.04.2009 r. wprowadził do obrotu handlowego wraz z gazetą (...) płyt VCD z bajkami z serii (...), tj.:

1. 16.01.2009 r. – (...), (...) – 43 984 egz.,
2. 21.01.2009 r. – (...), (...) – 47 421 egz.,
3. 30.01.2009 r. – (...) – 40 244 egz.,
4. 06.02.2009 r. – (...), (...) – 38 335 egz.,
5. 13.02.2009 r. – (...), (...) – 37 724 egz.,
6. 20.02.2009 r. – (...) (...), (...) – 37 362 egz.,
7. 27.02.2009 r. – (...)?, (...) – 37 571 egz.,
8. 06.03.2009 r. – (...), (...) – 30 615 egz.,

-
9. 13.03.2009 r. – (...), (...),
 10. 20.03.2009 r. – (...), (...),
 11. 27.03.2009 r. – (...), (...),
 12. 03.04.2009 r. – (...)?, (...),
 13. 10.04.2009 r. – (...), (...).

Wskazana wysokość nakładu, w jakiej zostały wyprodukowane i wprowadzone do obrotu płyty z bajkami od 1 do 8, podana została przez samego pozwanego w korespondencji mailowej. W związku i zgodnie z podaną przez pozwanego wysokością nakładu, w jakiej wyprodukowane i wprowadzone do obrotu zostały płyty z bajkami od 1 do 8, powód dokonał wyczenia wysokości wynagrodzenia należnego dla twórców i wystawił notę księgową nr (...) z dnia 9.04.2009 r. Należność z tej noty została przez pozwanego uregulowana. Nie jest natomiast wiadome, czy pozwany w ramach prowadzonej działalności rozpowszechniał nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...) pt.: „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, „(...)”, „(...) (...)”, (...), „(...)”, „(...)”, (...), „(...)”, w sposób inny niż poprzez dołączenie do gazety (...) w dniach: 16.01.2009 r., 23.01.2009 r., 30.01.2009 r., 6.02.2009 r., 13.02.2009 r., 20.02.2009 r., 27.02.2009 r., 06.03.2009 r., w szczególności np. poprzez dołączanie ww. nośników obrazu i dźwięku do innych czasopism lub gazet, w związku z czym wniosek zawarty w punkcie 2 lit. e) pozwu o zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 pr. aut. do udzielenia informacji o sposobach rozpowszechniania tych nośników jest w pełni uzasadniony.

Powód podniósł, że pozwany pomimo swojego zobowiązania nie przekazał powodowi informacji dotyczących m.in. wielkości nakładu, w jakiej wyprodukowane i wprowadzone do obrotu zostały płyty z bajkami od 9 do 13, które to dane są niezbędne do sprecyzowania wysokości roszezeń, uwzględniając treść art. 70 ust. 21 pr. aut., w związku z eksploatacją przez pozwanego utworów z repertuaru powoda, w związku z czym wniosek o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji w trybie art. 105 ust. 2 jest w pełni uzasadniony.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20.04.2011 r. (k. 107-111) pozwany (...) sp. z o.o. we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

d) „(...)?, (...)” – nakład 27 869 sztuk,

e) „(...), (...)” – nakład 28 367 sztuk.

Pozwany podniósł, że dobrowolnie zgłosił powodowi, że wyżej wymienione tytuły zostaną załączone, podobnie jak pierwsze, w formie insertu do gazety (...), i nigdy nie uchylał i nie uchyla się od uregulowania należności za wprowadzenie ich do obrotu zgodnie z podanym przez (...) rozliczeniem. Rozliczenia takiego jednak nigdy nie otrzymał, mimo wielokrotnych próśb wyjaśnienia sytuacji i sugestii zapłacenia zaliczki. Jednocześnie pozwany wyjaśnił, że w dniu 20.04.2011 r. wysłał do powoda zestawienie nakładu, w jakim zostały wyprodukowane płyty, które zostały dołączone do pisma (...). Pozwany wyjaśnił, że oczekuje na przesłanie mu noty księgowej za wprowadzenie do obrotu dodatkowych nośników ww. filmów w oparciu o te same stawki, które były zastosowane w przypadku pierwszej serii, zatem nie zachodzi potrzeba odnoszenia się do treści punktu 2 a-g pozwu.

W piśmie z dnia 19.10.2011 r. (k. 305) powód wniósł o zobowiązanie pozwanego, w trybie art. 105 ust. 2 pr.aut. do udzielenia, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego, informacji o:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku, zawierające filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

b) sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r., w szczególności poprzez dołączanie ww. nośników obrazu i dźwięku do czasopism lub gazet,

c) wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku, zawierających filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.

Na rozprawie w dniu 21.11.2011 r. (protokół k. 309-310) powód cofnął pozew w zakresie wniosku zawartego w punkcie 2 a), gdyż pozwany udzielił powodowi w odpowiedzi na pozew niezbędnych informacji.

W piśmie z dnia 30.01.2012 r. oznaczonym jako odpowiedź na pozew (k. 360-365) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Zarzucił brak legitymacji procesowej powoda. Podniósł, iż bezsporne jest to, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Zakres utworów, do których ochrony legitymowany jest powód, nie obejmuje utworów audiowizualnych w całości (filmów) ani utworów graficznych w nich zawartych. Powód nie zarządza też prawami artystów wykonawców. Legitymacja procesowa powoda nie wynika jednak z art. 105 ust. 1 ustawy przewidującego domniemanie uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem i swoją legitymację w tym zakresie. Podjęcie przez organizację działalności określonej w ustawie oraz zakres uprawnień organizacji zbiorowego zarządzania wyznacza treść zezwolenia właściwego ministra do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (wcześniej ministra kultury i sztuki) stosownie do art. 104 ust. 2 pkt 2 i art. 104 ust. 3 ustawy. Treść zezwolenia wytycza zakres działania organizacji zbiorowego zarządzania poprzez określenie kategorii utworów chronionych przez organizację oraz pól eksploatacji, na których organizacja ta ma uprawnienia do zarządzania i ochrony. Zakres zarządzania prawami twórców, a tym samym legitymacja procesowa, tak w zakresie pól eksploatacji, jak i rodzaju utworów, winna wynikać z treści zezwolenia ministra.

Pozwany zaznaczył, że powód nie zarządza ani prawami autorskimi współtwórców utworu audiowizualnego ani prawami pokrewnymi przysługującymi wydawcom lub producentom do utworów audiowizualnych.

Podniósł, iż legitymacja procesowa wynika z przepisów prawa materialnego dotyczących żądania pozwu. Materialnoprawną podstawą żądań (...)u w tej sprawie jest art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.o. a.p.p, zgodnie z którym współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do stosownego wynagrodzenia z tytułu

reprodukowania utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego. Utwór audiowizualny jest jednym utworem posiadającym wielu współtwórców, którym przysługuje prawo autorskie wspólne (art. 9 ust. 1 ustawy). Utwór audiowizualny (film) jest innym utworem niż składające się na niego poszczególne rezultaty twórczej działalności poszczególnych osób (reżysera, kompozytora, aktora, scenografa itp.), niezależnie od tego czy dadzą się one wyodrębnić jako utwory samoistne czy nie. Uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do pobierania wynagrodzenia na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy należy określić poprzez zakres jej uprawnienia udzielonego na podstawie art. 104 ustawy przez Ministra Kultury i Sztuki. Z treści pozwu i dołączonych dokumentów nie wynika, iż pozwany zwielokrotniał i wprowadzał do obrotu utwory chronione przez powoda, tj. utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne chronione przez powoda. Pozwany nie zwielokrotniał również samoistnych utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych zawartych w utworach audiowizualnych. Pozwany w ramach swej działalności trudni się jedynie zwielokrotnianiem filmów w całości (utwory audiowizualne w całości). Dla tych ostatnich utworów powód nie jest organizacją właściwą do zarządzania prawami autorskimi współtwórców jednego utworu audiowizualnego i ich ochrony, albowiem uprawnienia w tym zakresie posiada Stowarzyszenie (...). Zgodnie z art. 107 ustawy, jeżeli na danym polu eksploatacji (zwielokrotnianie i wprowadzanie do obrotu utworu audiowizualnego) działa więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, organizacją właściwą w rozumieniu ustawy jest organizacja, do której należy twórca, a gdy nie należy do żadnej organizacji albo nie ujawnił swojego autorstwa – organizacja wskazana przez Komisję Prawa Autorskiego, o której mowa w art. 110¹ ustawy. Wyłączenie domniemania z art. 105 ust. 1 ustawy powoduje, iż zgodnie z art. 6 kc ciężar wykazania, iż powód jest legitymowany do reprezentowania konkretnie oznaczonych twórców, obciąża właśnie jego.

Pozwany podniósł, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że po stworzeniu utworu audiowizualnego tylko producentowi, zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 70 ust. 1 ustawy, przysługują autorskie prawa majątkowe do rozpowszechniania utworu audiowizualnego jako całości. Dodatkowe uprawnienia współtwórców w sytuacji, kiedy przenieśli oni swe autorskie prawa majątkowe na producenta, do żądania wynagrodzenia w sytuacji, gdy prawo pokrewne producenta nie wygasło, nie jest zasadne w ogóle. Nawet gdyby przyjąć, że współtwórcom przysługuje dodatkowe prawo do wynagrodzenia, to przysługuje im ono w stosownym udziale w odniesieniu do utworu audiowizualnego jako całości, a nie z tytułu autorskiego prawa majątkowego do utworu słownego, muzycznego, słowno-muzycznego czy choreograficznego w utworze audiowizualnym. Aby uznać roszczenia pozwu należałoby ustalić, czy utwory stworzone przez współtwórców danego filmu są w ogóle chronione w przez daną organizację zbiorowego zarządzania (tu (...)), a ponadto ustalić jeszcze, jaki udział w całości utworu przysługuje poszczególnym współtwórcom w zestawieniu z innymi twórcami i aktorami wykonawcami. Współtwórcy otrzymali już za wkład swoich własnych utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych bądź choreograficznych w utwór audiowizualny wynagrodzenie od producenta na podstawie umowy i wyłącznie producentowi (na mocy domniemania z art. 70 ust. 1 ustawy) przysługują prawa majątkowe do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Niektórzy twórcy zachowują anonimowość i wówczas zgodnie z art. 8 ust. 3 reprezentuje ich producent. Nie jest zasadne zatem domaganie się przez powoda wynagrodzenia, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p w sytuacji, kiedy pozwany zwielokrotniał cały utwór audiowizualny.

Pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił w sposób właściwy wysokości należnego ewentualnie od pozwanego wynagrodzenia.

Z ostrożności procesowej (w przypadku nie uznania skuteczności zarzutu braku legitymacji procesowej powoda) pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń tych twórców, którzy stworzyli swoje utwory w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wobec pośredniczenia przez (...) przy poborze wynagrodzenia należnego samym twórcom, roszczenie o zapłatę wynagrodzenia jest roszczeniem majątkowym przysługującym twórcom i ulega przedawnieniu na zasadach ogólnych wynikających z k.c. Zgodnie z art. 118 kc dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi 3 lata.

W przypadku, gdyby sąd uznał, iż powód dochodzi roszczeń objętych pozwem jako zastępca pośredni – we własnym imieniu, ale na cudzą rzecz (na rachunek twórców), pozwany podniósł, iż, jak wynika z interpretacji Ministra

Finansów z dnia 3.08.2011 r. (...) (...) jako podmiot świadczący usługi na rzecz autorów (w zakresie poboru wynagrodzenia) prowadzi działalność gospodarczą, w związku z tym pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń mu przysługujących z zastosowaniem 3-letniego terminu od dnia ich wymagalności wobec wszystkich roszczeń dochodzonych pozwem.

W piśmie z dnia 30.01.2013 r. (k. 462-467) powód w związku z przyznaną przez pozwanego eksploatacją utworów muzycznych z repertuaru powoda poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu wraz z gazetą (...) w dniach: 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r. i 10.04.2009 r. płyt zawierających bajki z serii (...), tj. bajki: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” rozszerzył powództwo w ten sposób, że obok dotychczasowego żądania określonego w pozwie i piśmie z dnia 19.10.2011 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego 5.759,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty – jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru powoda poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu wraz gazetą (...) w dniach: 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r. i 10.04.2009 r. płyt zawierających bajki z serii (...), tj. bajki: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”.

Ponadto powód w związku z udzieleniem przez pozwanego informacji o wysokości nakładu wprowadzonych do obrotu nośników obrazu i dźwięku zawierających bajki z serii (...), tj. bajki pt. (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)” cofnął żądanie zawarte w pkt 2a) pozwu o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji o ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...), tj. bajki pt. (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)”, dołączone do gazety (...) w dniach 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r., 10.04.2009 r.

Powód podniósł, że w związku i zgodnie z podaną przez pozwanego wysokością nakładu, w jakiej wyprodukowane i wprowadzone do obrotu zostały płyty z wymienionymi bajkami, dokonał wyliczenia wysokości wynagrodzenia należnego na rzecz reprezentowanych przez powoda twórców. Wskazał, że wynagrodzenie zostało naliczone za warstwę muzyczną zgodnie z ryczałem za 1 egz. płyty VCD obowiązującym od 10.12.2008 r. i wynoszącym 0,04 zł, czyli łącznie 5.759,64 zł.

W piśmie z dnia 26.06.2013 r. (k. 507-520) **powód sprecyzował ostatecznie żądanie pozwu** i wskazał, że wnosi o:

1. zasądzenie od pozwanego 68.856,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru powoda poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” oraz „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w załączniku (...) do pozwu,

2. zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych do udzielenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego informacji o:

a) cenach detalicznych, po jakich sprzedawane były gazety (...) wydawane w dniach 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r., 10.04.2009 r., do których dołączone były nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...), tj. bajki pt (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, (...), „(...)” i „(...)”,

b) cenach detalicznych, po jakich sprzedawane były te gazety w tych dniach, do których nie były dołączone w/w nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...),

c) sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających bajki z serii (...), innych niż poprzez dołączenie do gazety (...) we wskazanych powyżej dniach, w szczególności dołączenia w/w nośników do innych czasopism lub gazet;

d) sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających bajki z serii (...) pt. „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, (...), (...), „(...)”, (...), „(...)”, „(...) (...)”, (...), „(...)”, „(...)”, (...), „(...)”, innych niż poprzez dołączenie do gazety (...) w dniach: 16.01.2009 r., 23.01.2009 r., 30.01.2009 r., 6.02.2009 r., 13.02.2009 r., 20.02.2009 r., 27.02.2009 r., 6.03.2009 r., w szczególności dołączenia w/w nośników do innych gazet lub czasopism,

e) wpływach pozwanego związanych z rozpowszechnianiem gazety (...), w szczególności z tytułu zamieszczania reklam, sponsoringu, bartelu, artykułów o charakterze promocyjnym bez względu na sposób opłacenia zamieszczenia takich tekstów i bez względu na to, kto był ich autorem;

f) innych wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem spornych gazet z nośnikami i nośników;

g) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

h) informacji o sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających w/w filmy w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 roku, w szczególności poprzez dołączenie w/w nośników do czasopism lub gazet,

i) informacji o wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.

3. zasądzenie od pozwanego kwoty 5.759,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru powoda poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu wraz z gazetą (...) w dniach: 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r. i 10.04.2009 r. płyt zawierających bajki z serii (...), tj. bajki: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)”.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w wyroku z dnia 21.11.2014r. w sprawie I C 208/11

- w pkt I. umorzył postępowanie w sprawie w zakresie żądania nakazania pozwanemu udzielenia informacji zawartego w punkcie 2a pozwu z dnia 16.02.2011 r.;

- w pkt II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 4.319,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.05.2013 r. do dnia zapłaty;

- w pkt III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- w pkt IV. zasądził od powoda na rzecz pozwanego 3.145,24 zł kosztów procesu;

- w pkt V. nakazał pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 85,74 zł brakujących kosztów sądowych;

- w pkt VI. nakazał powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 514,26 zł brakujących kosztów sądowych.

Uzasadniając motywy rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał, że postępowanie w sprawie podlegało umorzeniu w zakresie cofniętego przez powoda roszczenia o udzielenie informacji zawartego w punkcie 2a pozwu – art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc. (pkt I wyroku) . W pozostałym zakresie powództwo zasługiwało na jedynie częściowe uwzględnienie. Odnosząc się do roszczenia o zapłatę wynagrodzenia Sąd podzielił zasadniczy zarzut zgłoszony przez pozwanego dotyczący braku po stronie powoda legitymacji czynnej do dochodzenia wynagrodzenia za wykorzystanie utworów. W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał, aby był podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń związanych z eksploatacją wskazanych utworów. Uznał, że zgodnie z art. 70 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 3 pr. aut. prawa autorskie do utworu audiowizualnego oraz roszczenia związane z ochroną tych praw przysługują w pierwszej kolejności producentowi tego utworu. Wyjaśnił dalej, że zgodnie z art. 105 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i

prawach pokrewnych domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz, że ma legitymację procesową w tym zakresie. Jednakże w przypadku utworów audiowizualnych (filmów) wskazane domniemanie w ogóle nie zachodzi. Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 1 pr. aut. domniemywa się, że to producent utworu audiowizualnego nabywa na mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Utwór audiowizualny, jakim jest film fabularny lub animowany, jest postacią utworu o charakterze zbiorowym (współautorskim). Tymczasem utwór wkładowy może być przedmiotem praw autorskich majątkowych odrębnych od praw do utworu audiowizualnego tylko wówczas, gdy jest on wyrażony w oderwaniu od utworu audiowizualnego. Powód natomiast nie wykazał, aby sytuacja taka miała miejsce w stosunku do utworów wymienionych w pozwie czyli aby mogły być one traktowane jako samoistnie, odrębne utwory, podlegające odrębnej ochronie. W takiej sytuacji należało więc zdaniem Sądu Okręgowego przyjąć, że zgodnie z art. 9 ust. 1 pr. aut. współtwórcom przysługuje prawo autorskie wspólne. Każdy ze współtwórców może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa autorskiego do całości utworu. Dopóki jednak twórca nie ujawnił swojego autorstwa, w wykonywaniu prawa autorskiego zastępuje go producent lub wydawca, a w razie ich braku – właściwa organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi – art. 8 ust. 3 pr. aut. Dopóki domniemanie z art. 70 ust. 1 pr. aut. nie zostanie obalone, należy przyjmować, że to producent, a nie twórcy poszczególnych tzw. utworów wkładowych, jest uprawniony do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Sąd doszedł do wniosku, że w tej sytuacji powód nie wykazał w żaden sposób, aby z mocy ustawy, czynności prawnej lub na innej podstawie prawnej przysługiwało mu prawo do ochrony producenckich praw autorskich czy też aby reprezentował producentów filmów wymienionych w pozwie. Jak wskazał pozwany, w przypadku utworów filmowych właściwą organizacją zbiorowego zarządzania jest Stowarzyszenie (...).

Sąd jednocześnie zwrócił uwagę, iż w zakresie dotyczącym rozpowszechniania filmów z serii (...) pozwany uścił na rzecz powoda wynagrodzenie w wysokości 9.397,68 zł z tytułu wykorzystania utworów z repertuaru (...)u na płytach (...) pt. (...) serii 1-8, dołączonych do gazety (...), według stawki wynagrodzenia wynoszącej 0,03 zł/ (...). Nie było zatem między stronami wcześniej sporu co do zasadności naliczenia przez powoda wynagrodzenia za wykorzystanie utworów w związku z rozpowszechnianiem wskazanej serii filmów. Pozwany prowadził też z powodem negocjacje w formie korespondencji e-mailowej dotyczące naliczenia wynagrodzenia w związku z dystrybucją kolejnych serii 9-13. Na etapie tych negocjacji w okresie 01.2009 r. – 04.2009 r. pozwany nie kwestionował prawa powoda, zwracał się o ustalenie wysokości należności, wskazywał miejsce publikacji, przedmiot publikacji, a także przewidywane ilości nośników. We wskazanym zakresie roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Jak wskazał pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 20.04.2011 r., ilość egzemplarzy serii 9-13 bajek (...) wynosiła 143.991. Uwzględniając wskazaną przez powoda w wiadomości e-mail z dnia 19.01.2009 r. stawkę 0,03 zł za 1 (...), wynagrodzenie przypadające powodowi wynosi 4.319,73 zł, o czym Sąd orzekł w pkt II wyroku. Odsetki ustawowe od tej należności przypadają powodowi od dnia 1.05.2013 r. Dalej idące powództwo o zapłatę podlegało oddaleniu jako nieusprawiedliwione wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego (pkt III wyroku).

Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał również zgłoszone przez powoda roszczenie o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji (pkt III wyroku). W ocenie Sądu skoro powód nie jest uprawniony do dochodzenia ochrony praw autorskich do utworów wymienionych w pozwie – filmów „(...)”, „(...)”, itd., nie może domagać się udzielenia informacji na temat ich rozpowszechniania, co czyni bezpodstawnymi żądania wymienione w punkcie 2 g)-i) pisma z dnia 26.06.2013 r. zawierającego sprecyzowanie dochodzonych przez powoda roszczeń. Sąd wskazał też, że pozwany nie jest adresatem żądań dotyczących wskazania cen detalicznych sprzedaży gazety (...) oraz wpływów związanych z rozpowszechnianiem tej gazety, gdyż nie jest wydawcą tego pisma. Wobec częściowego uwzględnienia żądań pozwu o kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą ich stosunkowego rozdzielenia.

Apelację od tegoż wyroku Sądu Okręgowego z 21.11.2014 r. wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w zakresie w jakim Sąd oddalił powództwo oraz obciążył go kosztami procesu tj. w zakresie punktu III, IV oraz VI.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 11.06.2015 r. po rozpoznaniu apelacji uchylił zaskarżony wyrok w punkcie III, IV oraz VI i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji wysnuł błędny wniosek, że jedynie producent utworu audiowizualnego, który na mocy umowy nabył wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji utworów wkładowych, jest uprawniony do dochodzenia wszelkich roszczeń majątkowych z tytułu ich naruszenia, co zdaniem Sądu przesądziło o braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Wskazał, że przesłanką uruchomienia domniemania że to producent jest wyłącznie uprawniony do korzystania i rozporządzania utworem, jest poprzedzające go wykazanie w pierwszej kolejności okoliczności zawarcia umowy producenckiej, z której to uprawnienie wynika. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że nie budzi żadnych wątpliwości, że strona pozwana (na której zgodnie z regułami dowodzenia wynikającymi z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu) nie wykazała, że wspomniana umowa producencka została zawarta i tym samym, że wyłączała prawa artystów chronionych przez (...) do poszczególnych utworów składowych. Co za tym idzie, strona powodowa celem wykazywania legitymacji czynnej nie była obowiązana obalać domniemania z art. 70 ust 1. u.p.a.p.p, bo wobec nie wykazania jego podstawy (zawarcia umowy producenckiej), nie zostało ono w ogóle uruchomione.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że współtwórcy utworu oraz artyści wykonawcy zostali uprawnieni do uzyskania wynagrodzenia z tytułu określonych form korzystania z utworu. Przepis art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. ustanawia bowiem aktualnie we wskazanym zakresie podmiotowym i przedmiotowym bezwzględne prawo do wynagrodzenia w ramach tzw. tantiem audiowizualnych. Wynagrodzenie przewidziane w wymienionym przepisie należy się wskazanym w nim osobom w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim przysługującego producentowi. Do zapłaty tego wynagrodzenia, za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, został zobowiązany korzystający z utworu i co powszechnie przyjęto - jest to wynagrodzenie dodatkowe. Sąd Apelacyjny wskazał, że strona powodowa legitymację procesową wywodzi z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. oraz wymaganego przez ten przepis zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi udzielone przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie ujętym w tym zezwoleniu. Nie można przy tym przyjąć, że wspomniane domniemanie zostaje wyłączone przez przysługiwanie praw w pierwszej kolejności producentowi utworu, skoro po pierwsze nie doszło do uruchomienia tego domniemania o przysługujących producentowi prawach autorskich, a nadto, skoro roszczenie o wynagrodzenie wytoczone przez stronę powodową oparte zostało na szczególnym przepisie 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p. u.p.a.p.p niezależnego od praw i roszczeń producenta.

Legitymując się domniemaniem z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., strona powodowa ma więc także prawo do żądania od pozwanego informacji o wykorzystaniu w utworach audiowizualnych utworów objętych przez niego zbiorowym zarządzeniem i ochroną na wskazanych polach, co statuuje art. 105 ust. 2. u.p.a.p.p. Nieuprawnione jest więc przyjęcie, że skoro powód nie jest uprawniony do dochodzenia ochrony praw autorskich do utworów wymienionych w pozwie, nie może domagać się udzielenia informacji na temat ich rozpowszechniania, skoro roszczenie informacyjne, o którym mowa w ww. przepisie jest odrębną, samodzielną i niezależną podstawą uprawniającą do wniesienia powództwa, która nie pozostaje w związku z faktem naruszenia autorskich praw majątkowych, ani w związku z naruszeniem innych uprawnień majątkowych wynikających z tego prawa. Obowiązek pozwanego udzielenia takich informacji mieści się więc w zakresie omawianych norm art. 70 ust. 1 i art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. Nie dyskwalifikuje roszczenia informacyjnego także wskazywana przez Sąd Okręgowy okoliczność częściowego udzielenia przez stronę pozwaną żądanych informacji, skoro nie są to wszystkie informacje, których domagała się strona powodowa, a częściowo powód cofnął w tym zakresie powództwo.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien zbadać sporną kwestię zasadności i wysokości ewentualnego wynagrodzenia należnego stronie powodowej oraz kwestii zakresu zasadności roszczenia informacyjnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy strona podtrzymała swoje twierdzenia. Strona powodowa podtrzymała żądanie zapłaty kwoty 68.856,60zł z tytułu korzystania, rozpowszechniania i eksploataowania utworów w ramach utworu audiowizualnego. Wniosła jednocześnie o wydanie wyroku częściowego w zakresie roszczenia informacyjnego.

Strona pozwana żądała oddalenia powództwa w całości zarówno w zakresie roszczenia o zapłatę jak i roszczenia informacyjnego. Podstawą oddalenia powództwa w ocenie strony pozwanej jest brak po stronie powodowej legitymacji czynnej. Strona pozwana wskazała, że w odniesieniu do tych samych roszczeń objętych niniejszym postępowaniem wystąpiła inna organizacja zbiorowego zarządzania, a mianowicie (...). W sytuacji gdy zakresy roszczeń obu organizacji się pokrywają nie można mówić o występowaniu domniemania z art. 105 ustawy, tym samym strona powodowa nie może z tego wywodzić swojej legitymacji.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Na podstawie decyzji Ministra Kultury i Sztuki z dnia 1.02.1995 r., (...) zmienionej decyzją Ministra Kultury i Sztuki z dnia 23.10.1998 r., (...) oraz decyzją Ministra Kultury z dnia 28.01.2003 r., (...), Stowarzyszenie (...) w W. wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów literackich, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych, słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym na następujących polach eksploatacji:

- a) utrwalanie,
- b) zwielokrotnianie,
- c) wprowadzanie do obrotu,
- d) wprowadzanie do pamięci komputera,
- e) publiczne wykonywanie,
- f) publiczne odtwarzanie,
- g) wyświetlanie,
- h) wystawianie,
- i) użyczenie i najem,
- j) nadawanie za pomocą wizji i fonii przewodowej, bezprzewodowej przez stację naziemną,
- k) nadawanie za pośrednictwem satelity,
- l) równoczesne i integralne nadanie utworu przez inną organizację radiową lub telewizyjną,
- m) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

(dowód: decyzje (...) k. 29-34)

Stowarzyszenie (...) w W. jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury w zakresie wymienionych tam pól eksploatacji, zawiera umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Na podstawie takich umów Stowarzyszenie (...) pobiera wynagrodzenie za eksploatację przez te podmioty praw, które pozostają w jego zarządzie, w celu wypłaty należnych wynagrodzeń na rzecz uprawnionych autorów. Wysokość wynagrodzenia za udzielenie upoważnienia do korzystania z zarządzanych praw Stowarzyszenie (...) określa na podstawie opracowanych przez siebie tabel stawek wynagrodzeń

autorskich, które mają na celu ujednoczenie zasad stosowanych przez stowarzyszenie przy zawieraniu umów z użytkownikami i przy dochodzeniu roszczeń.

(dowód: uchwała z 10.12.2008 r. zarządu Stowarzyszenia (...) k. 283-289)

Powód reprezentuje na terenie Polski zagraniczne organizacje zarządzania prawami autorskimi, z którymi zawarł stosowne porozumienia:

- (...) w S.,
- (...) w M.,
- (...) w P.,
- (...) w N. sur S.,
- (...) w M.,
- (...) w B.,
- (...) w L.,
- (...) w W.,
- (...) w M..

Powód zawarł także umowy o powierzenie autorskich praw majątkowych do utworów słownych, słowno-muzycznych oraz muzycznych z (...)/ (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o.

(dowód: umowy o współpracy – k. 188-269)

Inna organizacja (...) – Stowarzyszenie (...), Związek (...) - działa na podstawie decyzji Ministra Kultury i Sztuki z dnia 28.02.2003 r., Stowarzyszenie (...) w W. wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji:

- a) utrwalanie,
- b) zwielokrotnianie,
- c) wprowadzanie do obrotu,
- d) wprowadzanie do pamięci komputera,
- e) publiczne odtwarzanie,
- f) wyświetlanie,
- g) użyczenie i najem,
- h) nadawanie za pomocą wizji i fonii przewodowej, bezprzewodowej przez stację naziemną,
- i) reemitowanie,
- j) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

(dowód: decyzje (...) k. 439- 440)

Pozwany (...) sp. z o.o. we W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obejmującym m. in. produkcję filmów, ich rozpowszechnianie, wydawanie nagrań dźwiękowych oraz dystrybucji filmów, nagrań i programów telewizyjnych.

(dowód: odpis z KRS nr (...) – k. 11-18; informacja – k. 41-42; zeznania prezesa zarządu

pozwanego S. H. (1) – e-protokół rozprawy z dnia 13.06.2014 r.00:45-50:12, e- protokół rozprawy z dnia 26.01.2016 r. 02:41- 13:16)

Pozwany (...) sp. z o.o. na zasadzie licencji nabywa prawa i następnie produkuje wersję polską filmów. Posiada własne studio nagrań.

Był producentem animowanych bajek dla dzieci z polskim dubbingiem. Produkował i dystrybuował bajki dla dzieci z serii (...).

Pozwany produkował ścieżkę dźwiękową i wprowadzał do obrotu filmy:

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...).

Pozwany nabywał filmy wskazane w załączniku (...) do pozwu w wersji zagranicznej – w oryginale. Produkował polską wersję językową do nabytych filmów we własnym studiu nagrań. Był pierwszym producentem ścieżek dźwiękowych i dubbingu do wskazanych bajek. Natomiast do filmów fabularnych był nagrywany lektor.

Pozwany adaptował utwory do warunków polskiego klienta, tworzył dzieło w celu oddania go polskiemu odbiorcy, co obejmowało cały cykl prac trwających nawet przez roku.

Cykl wydawniczy obejmował tłumaczenie – opracowanie wersji polskiej, redakcję i konfrontację języka z obrazem, dobór aktorów do odpowiednich postaci z bajki, powołanie zespołu kierownika produkcji i reżysera dźwięku (casting),

Dnia 9.04.2009 r. powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...), w której obciążył pozwanego kwotą 9.397,68 zł z tytułu wykorzystania utworów z repertuaru (...)u na płytach (...) pt. (...) (1-8) dołączonych do gazety (...) zgodnie z załącznikiem.

Stawka wynagrodzenia wynosiła 0,03 zł/ (...).

(dowód: nota księgowa nr (...) – k. 88-89)

Pozwany uiszczył wskazaną należność na rzecz powoda.

(okoliczność niesporna)

Pismem z dnia 2.07.2009 r. powód zwrócił się do pozwanego o pilne poinformowanie, w jakich nakładach zostały zwielokrotnione filmy takie jak: „(...)”, (...), (...), (...), (...), (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”.

(dowód: pismo z dnia 2.07.2009 r. – k. 70)

Dnia 1.12.2009 r. powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...), w której obciążył pozwanego kwotą 68.956,60 zł z tytułu wynagrodzeń autorskich za wyprodukowane i wprowadzone do obrotu nośniki dźwięku i obrazu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. zgodnie z załącznikiem.

(dowód: nota księgowa nr (...) – k. 67-69)

Pismem z dnia 4.12.2009 r., doręczonym dnia 10.12.2009 r., powód poinformował

pozwane, iż bez odpowiedzi pozostało pismo z dnia 2.07.2009 r., w związku z czym przekazuje notę księgową nr (...) z dnia 1.12.2009 r. wraz z załącznikiem, prosząc o wpłatę należności autorskich w terminie 14 dni.

(dowód: pismo z dnia 4.12.2009 r. – k. 71-72)

Pismem z dnia 30.12.2009 r., doręczonym dnia 5.01.2010 r., powód ponownie przekazał pozwanemu notę księgową nr (...) z dnia 1.12.2009 r. Wskazał, że dochodzona przez niego kwota 68.856,60 zł obejmuje wynagrodzenie autorskie jedynie za warstwę muzyczną filmów i bajek.

(dowód: pismo z dnia 30.12.2009 r. – k. 73-77)

Pismem z dnia 9.02.2010 r., doręczonym dnia 18.02.2010 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 68.856,60 zł tytułem noty księgowej nr (...) w terminie 7 dni.

(dowód: pismo z dnia 9.02.2010 r. – k. 78-79)

Inna organizacja (...) - Stowarzyszenie (...) w piśmie z 16.04.2013r. oraz w piśmie z 21.06.2012 r. dochodziła od strony pozwanej wynagrodzenia autorskiego dla współtwórców reprezentowanych przez (...) na podstawie art. 70 ust. 2¹ pkt 4 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych w kwocie 21.105,47 zł za okres od 1.01.2009 r. do 31.12.2012 r. Domagała się również przekazania do (...) raportów dotyczących sprzedaży nośników z filmami za okres od 1.01.2012 r. do 31.12.2012 r. oraz od 1.01.2003 r. do 31.12.2008 r.

(dowód: pismo (...) z 16.04.2013r. k. 713, korespondencja mailowa – k. 714-715, k. 441-447)

Sąd zważył, co następuje:

W zakresie zgłoszonego w punkcie drugim pozwu żądania o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji, Sąd wydał wyrok częściowy, uwzględniając powództwo w części.

Roszczenie informacyjne znajduje swe oparcie w przepisie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (DZ. U tj. z 2006 roku Nr 90, poz.631), zgodnie z którym w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat.

W literaturze wskazuje się, że uprawnienie to ma charakter pomocniczy i ma na celu ułatwienie sprawowania zbiorowego zarządu. Jego celem jest przede wszystkim ułatwienie dochodzenia innych roszczeń – zarówno wynikających z naruszenia praw autorskich jak i opłat przewidzianych w ustawie. Postępowanie informacyjne nie jest immanentnie związane z innym postępowaniem rozpoznawczym. Uzyskane w nim dane mogą służyć jedynie do kontroli danych, które zostały wcześniej dobrowolnie przekazane lub do dokonania podziału świadczeń między uprawnionymi twórcami i wydawcami (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17.09.2009 , III CZP 57/09. Legalis).

Powód w niniejszej sprawie dochodzi obydwu roszczeń w jednym procesie. Żądanie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi o udzielenie na podstawie art. 105 ust. 2 pr. aut. informacji niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią opłat podlega rozpoznaniu w postępowaniu procesowym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17.09.2009 r., III CZP 57/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 49). To tzw. roszczenie informacyjne ma charakter pomocniczy względem roszczenia o zapłatę wynagrodzenia dochodzonego przez organizację zbiorowego zarządzania. Rozwiązanie przyjęte w art. 105 ust. 2 pr. aut. ma na celu ułatwienie dochodzenia innych roszczeń wynikających z naruszenia autorskich praw majątkowych oraz roszczenia o zapłatę wynagrodzenia. Roszczenie informacyjne służy uzyskaniu danych niezbędnych do określenia wysokości należnych wynagrodzeń i opłat. Brak jest podstaw do stwierdzenia, iż organizacja zbiorowego zarządzania nie może w jednym pozwie zgłosić roszczenia informacyjnego oraz roszczenia o zapłatę. Dopuszczalność jednoczesnego zgłoszenia obu tych roszczeń powoduje konieczność rozważenia ich wzajemnych relacji z punktu widzenia ciężącego na powodzie obowiązku wykazania podstawy roszczenia. Skoro roszczenie informacyjne zmierza do uzyskania danych niezbędnych dla określenia wysokości należnych twórcom wynagrodzeń i opłat, a zatem ma ono istotne znaczenie dla sprecyzowania roszczenia o zapłatę, to nie ulega wątpliwości, że powinno ono zostać rozpoznane w pierwszej kolejności. Uzyskanie bowiem przez stronę, na podstawie roszczenia informacyjnego, potrzebnych danych pozwala jej na prawidłowe określenie wysokości żądanej w pozwie kwoty na podstawie art. 70 ust. 2¹ pr. aut. W niektórych sytuacjach wystąpienie zatem z roszczeniem informacyjnym jest konieczne.

Sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli do rozstrzygnięcia nadaje się tylko część żądania lub niektóre z żądań pozwu (art. 317 § 1 k.p.c.). Powszechnie przyjmuje się, że wydanie wyroku częściowego jest niedopuszczalne jedynie w odniesieniu do kwestii, co do której orzeczenie powinno być wydane jednocześnie z rozstrzygnięciem o głównym przedmiocie procesu. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powód wystąpił z roszczeniem informacyjnym właśnie po to, aby uzyskać niezbędną informację, konieczną do ustalenia wysokości opłat, jakie powinien na jego rzecz uiścić pozwany. Jeżeli więc powód skorzystał z przysługującego mu roszczenia informacyjnego celem wykazania wskazanych wyżej okoliczności, mających bez wątpienia wpływ na rozpoznanie żądania o zapłatę, to nie może to powodować dla niego negatywnych konsekwencji przy dochodzeniu roszczenia o zapłatę. Skoro możliwe jest zgłoszenie roszczenia informacyjnego równocześnie z dochodzeniem roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, to taka konstrukcja procesowa musi zakładać jej skuteczność i celowość. Prowadzi to do wniosku, że w sytuacji, gdy sąd uzna, iż na określonym etapie postępowania roszczenie informacyjne (jedno z żądań pozwu) nadaje się do rozstrzygnięcia, tj. zostały spełnione przesłanki z art. 317 § 1 k.p.c., może w tym zakresie wydać wyrok częściowy.

By uzyskać informacje i otrzymać dokumenty, powód musi po pierwsze wykazać w postępowaniu, że ma legitymację czynną do wystąpienia z takim żądaniem. Po drugie musi wykazać (jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.09.2014 (I CSK 621/13) „niezbędność” pozyskania określonych informacji i dokumentów, którą należy interpretować w kontekście dochodzonych roszczeń i opłat.

Nie jest konieczne wykazywanie ani uprawdopodobnienie, czy roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za naruszenie praw autorskich czy przewidzianej w ustawie opłaty organizacji rzeczywiście przysługuje, bowiem art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. nie przewiduje takiego obowiązku.

Przepisy nie ograniczają kręgu podmiotów, od których uprawniona organizacja może żądać informacji i dokumentów – należy zatem uznać, że może wystąpić o udzielenie informacji i wydanie dokumentów przez każdy podmiot, który może je posiadać. Dotyczy to zarówno podmiotu naruszającego prawa autorskie, osoby obowiązanej do uiszczenia przewidzianej w ustawie opłaty, jak i osoby trzeciej.

Legitymacja czynna w postępowaniu o uzyskanie informacji i dokumentów na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. przysługuje jedynie organizacji zbiorowego zarządzania. Są nimi w myśl art. 104 ustawy stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy.

W ocenie Sądu wszystkie przesłanki nałożenia na pozwanego obowiązku udzielenia informacji zostały w niniejszej sprawie spełnione. Przede wszystkim na początku podkreślić należy, że strona powodowa- wbrew zarzutom pozwanej posiada legitymację czynną do występowania z żądaniem o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji, co w tej sprawie zostało już przesądzone w wyroku Sądu Apelacyjnego z 11.06.2015r. Sąd Apelacyjny wskazał, że (...) jest organizacją właściwą do wystąpienia z roszczeniem informacyjnym oraz, że korzysta z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. Roszczenie informacyjne, o którym mowa w ww. przepisie jest odrębną, samodzielną i niezależną podstawą uprawniającą do wniesienia powództwa, która nie pozostaje w związku z faktem naruszenia autorskich praw majątkowych, ani w związku z naruszeniem innych uprawnień majątkowych wynikających z tego prawa. Stowarzyszenie jest organizacją zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 104 ust. 1 u.p.a.p.p., o czym świadczy treść statutu stowarzyszenia i treść decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (ostatnia) z dnia 28.02.2003r. Powód jest organizacją, której minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w trybie art. 104 ust. 3 u.p.a.p.p., udzielił zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, między innymi na takich polach eksploatacji, jak nadawanie, wyświetlanie i publiczne odtwarzanie(k.31,k.33). Powód nie musi wykazywać upoważnienia do reprezentacji konkretnych twórców – wystarczy sprawowanie przez daną organizację zbiorowego zarządu na określonych polach eksploatacji, o czym rozstrzyga decyzja Ministra. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20.05.1999 r., I CKN 1139/97, OSNC 2000, Nr 1, poz. 6 i z dnia 8.12.2000 r., I CKN 971/98, OSNC 2001, Nr 6, poz. 97; z dnia 27.06.2013 r., I CSK 617/12). Ma zatem prawo do żądania informacji, legitymując się domniemaniem z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p.

Domniemanie takie nie znajdzie zastosowania jedynie wówczas, gdy do tego samego utworu rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja (art. 105 ust. 1 zdanie drugie u.p.a.p.p.) – nie wystarcza jednak, że na danym polu eksploatacji działa więcej niż jedna organizacja. Pozwany musi wykazać, że roszczenie do danego utworu zgłosiła więcej niż jedna organizacja, czego w niniejszej sprawie pozwany nie uczynił. Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.05.2009 r., II CSK 701/08 (LEX nr 519312), domniemanie, o którym mowa w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., „może być - jak inne domniemania prawne - obalane przez wykazanie, że dana organizacja nie jest uprawniona do zarządzania konkretnym prawem. Na przewidziane w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. domniemanie nie można się też powoływać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylenia omawianego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw”. Sąd podziela w/w pogląd. Pozwana nie wykazała, aby inna niż powód organizacja rościła sobie prawa do zarządzania i ochrony praw do tych samych utworów, do których uprawnienia obejmujące zarządzanie i ochronę przysługują powodowi. W szczególności nie zostało wykazane, że Stowarzyszenie (...) jest taką organizacją, która rości

sobie tytuł do tych samych utworów, które są chronione przez powoda. Pozwany musiałby wykazać, że postępowanie to toczy się w odniesieniu do tych samych utworów rozpowszechnianych przez pozwanego na tym samym polu eksploatacji. Wymóg, aby miał miejsce zbieg roszczeń dwóch (...) do tego samego utworu, nie zaś sama możliwość zbiegu, wynikająca z nakładania się zakresów zezwoleń, wynika z tego, że ustawa dopuszcza współdziałanie równoległe działających (...), które mogą realizować zbiorowe zarządzanie na podstawie porozumienia.

Z porównania zezwoleń udzielonych przez Ministra Kultury powodowi i (...) wynika, że nie pokrywają się zakresy zarządzania powoda i (...) prawami autorskimi w odniesieniu do reprezentowanych przez nich utworów, roszczenia kierowane są też do innych utworów. Powód bowiem został upoważniony do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym (utworów wkładowych), o czym świadczy treść zezwolenia Ministra Kultury (k. 29-34). Powód nie został upoważniony do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych jako całości. Natomiast (...) zostało upoważnione do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych (jako całości, a nie do utworów wkładowych) oraz prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów (zezwoleń Ministra Kultury - k. 438 do 440). (...) i (...) nie konkurują ze sobą w zakresie realizacji uprawnień bowiem uzyskane przez nich przez Ministra Kultury zezwolenia na ZZ nie pokrywają się ani nie krzyżują. Każda z nich (...) działa w różnych zakresach w których realizują uprawnienia wynikające z art. 70 ust 2¹ ustawy jako właściwa (...) występując w imieniu współtwórców różnych kategorii utworów, wobec czego nie istnieje możliwość wyboru między produktami reprezentowanymi na rynku przez te podmioty. Nie pokrywają się też egzemplarze utworów do których kierowane są roszczenia (korespondencja mailowa z (...) dotyczyła innych filmów - (...), (...), „ (...) - wyprawa do raj” – k. 441).

Zgodnie z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. Powód dochodzi wynagrodzenia od pozwanej na podstawie art. 70 ust. 2¹ w zw. z ust. 3 ustawy roszczeń majątkowych – opłat z tytułu zwielokrotniania i wprowadzania do obrotu chronionych przez powoda utworów słownych muzycznych w ramach utworu audiowizualnego.

Nie ulega wątpliwości, o czym przesądził już Sąd Apelacyjny w wyroku z 11.06.2015r., że współtwórcy utworu przysługuje uprawnienie do uzyskania wynagrodzenia z tytułu określonych form korzystania z utworu. Przepis art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. ustanawia bowiem aktualnie we wskazanym zakresie podmiotowym i przedmiotowym bezwzględne prawo do wynagrodzenia w ramach tzw. tantiem audiowizualnych. Wynagrodzenie przewidziane w wymienionym przepisie należy się wskazanym w nim osobom w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim przysługującego producentowi. Do zapłaty tego wynagrodzenia, za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, został zobowiązany korzystający z utworu. Podstawą roszczenia w rozpoznawanej sprawie jest przepis szczególny art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p., (roszczenie dotyczy wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego). W ramach powyższego pola eksploatacji, jak nakazuje orzecznictwo rozumianego szeroko, chodzi też bowiem o zwielokrotnianie utworu audiowizualnego na płytach przeznaczonych do przekazywania na własność indywidualnym odbiorcom do ich osobistego użytku, w czym mieści się także sprzedawanie egzemplarzy czasopisma wraz z wyprodukowanym egzemplarzem płyty z filmem (por. wyrok SN z 13.12.2007r. o sygn. I CSK 321/07). W art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p nie chodzi bowiem o podstawowe wynagrodzenie, należne autorowi od producenta z tytułu stworzenia utworu i umownego przeniesienia majątkowych praw autorskich, lecz o wynagrodzenie niemal jednolicie, zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykaturze uznawane za wynagrodzenie dotatkowe (por. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25.11.2008 r. III CZP 57/08). Bez znaczenia pozostają zatem wywody strony pozwanej o legitymacji przysługującej jedynie producentowi utworu do pobierania wynagrodzenia, w imieniu którego miałyby działać (...), wywiedzione z art. 70 ust. 2 ustawy. Wskazać za Sądem Apelacyjnym jeszcze raz należy, że wspomniane domniemanie w ogóle nie zaistniało w tej sprawie skoro brak jest wykazania istnienia umowy producenckiej niezbędnej do uruchomienia tego

domniemania, a ponadto tego rodzaju wynagrodzenia producenckie i tak jest niezależne od roszczeń wywiedzionych w tym procesie jako roszczeń o wynagrodzenie dodatkowe.

Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 17 u.p.a.p.p., twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu, w tym na polach nadawanie i reemisja (art. 50 pkt 3 u.p.a.p.p.). Do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z utworów (utworów wkładowych) pozostających w zarządzie powoda pozwana była zobowiązana na mocy art. 70 ust. 2¹ pkt 3 u.p.a.p.p. w zw. z art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p. W celu ustalenia przewidzianego w art. 70 ust. 21 u.p.a.p.p. wynagrodzenia należnego współtwórcom, którzy powodowi powierzyli w zbiorowy zarząd przysługujące im prawa autorskie do utworów wkładowych, konieczne jest uzyskanie przez powoda, informacji pozwalających na określenie danych potrzebnych do ustalenia wysokości wynagrodzenia (w oparciu o przyjęte przez niego tabele wynagrodzeń). Informacje te posiada pozwana, gdyż dane te dotyczą jej działalności. Strona powodowa dysponuje bowiem tylko częściowymi, szacunkowymi danymi, które nie są wystarczające do wyliczenia przysługującej reprezentowanym współtwórcom należności z tytułu korzystania przez użytkownika z utworów audiowizualnych. Do dokładnego określenia dochodzonej kwoty, a także do ewentualnego podziału uzyskanej od pozwanego sumy między uprawnionych współtwórców niezbędne są informacje, których uzyskania powód dochodzi od pozwanego.

Zatem dochodzone przez powoda roszczenie o zobowiązanie pozwanej do udzielenia informacji pozwalającej na określenie wysokości żądanego przez powoda wynagrodzenia wywiedzione na podstawie art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. co do zasady zasługiwało na uwzględnienie jednak nie w pełnym zakresie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20.04.2011 r. pozwany wskazał ilość rozpowszechnianych płyt (...) z bajkami z serii (...) dołączonych do gazety (...), co skutkowało cofnięciem pozwu w tej części. Ponadto mając na uwadze treść pozwu oraz odpowiedzi na pozew należy stwierdzić, że pozwany odniósł się także do żądania powoda objętego treścią punktu 2 d) i e) pozwu i odpowiednio punktu 2 c) i d) pisma z dnia 26.06.2013 r. Pozwany oświadczył bowiem (k. 110), że nie rozpowszechniał bajek (...) w jakikolwiek inny sposób, niż poprzez wiadome powodowi dołączanie płyt do gazety (...). Co więcej, należy zauważyć, że pozwany nie jest również właściwym adresatem zawartych w punkcie 2 a), b), pisma z dnia 26.06.2013 r. żądań dotyczących wskazania cen detalicznych sprzedaży gazety (...) z nośnikami obrazu i bez tego nośnika. Wydawcą gazety jest (...) sp. z o.o. w W. i to do tego podmiotu powód powinien zwrócić się o podanie cen sprzedaży gazety, ewentualnie ustalić cenę na podstawie samych numerów pism, np. znajdujących się w zasobach bibliotecznych.

Uwzględnił zaś Sąd żądanie zawarte w punktach e) i f) pisma z 26.06.2013r. dotyczące udzielenia informacji o wysokości wpływów, jakie osiągał pozwany w związku z rozpowszechnianiem tej gazety z nośnikami dźwięku i obrazu, jak i bez tych nośników, z tytułu zamieszczania reklam, sponsoringu, bartelu, artykułów o charakterze promocyjnym i innych bez względu na sposób opłacenia zamieszczenia takich tekstów i bez względu na to, kto był ich autorem.

Sąd miał na uwadze, że jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie dysponuje zatwierdzoną tabelą wynagrodzeń i strony nie określiły wysokości wynagrodzenia w drodze porozumienia, wynagrodzenie powinno być określone przez sąd zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 110 ustawy o prawie autorskim, to znaczy z uwzględnieniem wpływów osiągniętych z korzystania z utworu oraz charakteru i zakresu korzystania (zob. wyrok SN z 13.12.2007r. sygn. I CSK 321/07 oraz uzasadnienie wyroku SN z 15.06.2011r. sygn.. CSK 373/10).

W całości Sąd uwzględnił też z w/w względów żądanie informacyjne zawarte w punktach od g) do i) pisma z 26.06.2013r. co do podania informacji o ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. jak i informacji o ewentualnych innych sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających te filmy w tym samym okresie poprzez np. dołączenie do innych czasopism lub gazet. Nakazał również pozwanej udzielenie informacji o wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem wskazanych wyżej nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku –punktach I i II.